

Κυκλ. Πελοπν. (Γορτυν. Κυνουρ.) 9) Εἶδος χοροῦ Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) Σίφν. 10) Τὸ ἀέτωμα οἰκίας, ἀρχ. ἀετὸς Εὐβ. Κεφαλλ. Νάξ. Σκῦρ. 11) Ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου Ἰθάκ. Κεφαλλ.: "Οποῖος ἔχει διὰ ἀετούς, παίρνει διὰ γυναῖκες Κεφαλλ. Συνών. κορυφή.

12) Ἡ ψόα ἐσφαγμένου βοός, μόσχου, δαμάλεως Ζάκ. Κεφαλλ. 13) Τὸ στέρνον τοῦ σφαζομένου χοίρου ἀποχωριζόμενον τῶν περικειμένων μερῶν Μακεδ. (Χαλκιδ.)

14) Ὁ κεντρικὸς κλάδος ἐλαίας ὁ ἀμέσως συνεχόμενος μετὰ τοῦ κορμοῦ Πελοπν. (Λακων.)

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. καὶ τοπων. πολλαχ. καὶ θηλ. Ἀετοῦσα τοπων. Κάρπ.

ἀετούδι τό, Ἰων. (Φώκ.) αἰτούδιν Κύπρ. αἰτούδι Κῶς

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀετός.

Μικρὸς ἀετὸς ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Κ' ἡ ἀχελώνα τὰ χελωνάκια τῆς γῆς ἀετούδια τὰ ῥχει (ἐπὶ μητρὸς βλεπούσης προτερότητα ἀνύπαρκτα τῶν τέκνων τῆς) Φώκ. || Ἀσμ.

Ἦν πάνω 'ς τὸ κλινάριον σου ἐν χρυσὸν αἰτούδιν Κύπρ. Συνών. ἀετὰκι, ἀετόπουλλο, ἀετούτδι.

ἀετούκλας ὁ, ἀμάρτ. ἀετούκλας Θράκ. ἀετούκλους Θράκ. (Αἰν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀετός.

Μέγας ἀετὸς ἐνθ' ἄν.: Γίνηκε ὁ μάγος ἕνας ἀετούκλας (ἐκ παραμυθ.) Θράκ.

ἀετούτδι τό, Τσακων. ἀετούτδι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀετός.

Μικρὸς ἀετός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀετούδι.

ἀετοφωλῆα ἡ, κοιν. ἀετουφουλῆα Β.Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀετοχολῆα Ρόδ. ἀετοφωλῆα Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀετοφωλέα Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ φωλῆα.

Φωλεὰ ἀετοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Καὶ πάνω 'ς τοὺς χλωροὺς βλαστοὺς ἀετὸς χολῆαν ἐφτεῖναι καὶ πάνω 'ς τὴν ἀετοχολῆαν χαρτὴν εἶχε ἔπλωμένο.

Ρόδ. Συνών. ἀετονοσσιὰ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀετόψαρο τό, Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ ψάρι.

Εἶδος ἰχθύος. Πβ. ἀετός 5. [**]

ἀέτωμα τό, Χίος

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀέτωμα.

Ἡ ὀροφή τῆς οἰκίας. Πβ. ἀετός 10.

ἀετωνύχι τό, Ἀμοργ. Θήρ. Κέως Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Πάτρ. κ. ἄ.) Τήν. — ΣΧΑΣΙΩΤ. Ἐλαία 16 ἀετωνύχι Ἀθῆν. Εὐβ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ. Κορών. Λάστ. Οἶν. Σουδεν.) ἀετωνύχ' Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀετωνύσι Ἀμοργ. Σῦρ. ἀετανύχι Κῶς ἀετανύχ' Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ νύχι.

1) Ὁ ὄνυξ τοῦ ἀετοῦ Πελοπν. (Σουδεν.): Ἀσμ.

Κε' ὁ Τσιώνης δὲν τὸ σκιάζεται τὸ φοβερὸ ἀετωνύχι.

2) Εἶδος σταφυλῆς ὄψιμον, εὐῶδες, λευκὸν ἢ μέλαν μετὰ πολλῶν παραλλαγῶν, με ῥᾶγας δὲ ἐλλειψοειδεῖς, ὀλίγον κυρτωμένας καὶ ἀποληγούσας εἰς ἄκρον ὀνυχοειδές, ἢ τῶν ἀρχαίων δακτυλίτις σταφυλὴ ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Σταφύλι κε ἀετωνύχι | νὰ ζῇ ὁ γαμβρὸς κ' ἡ νύφη

Κορινθ. 3) Ὁ καρπὸς ἐλαίας τῆς μακροκάρπου, ἐλλειψοειδῆς, ἀπολήγων εἰς ἄκρον ὀνυχοειδές ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀετωνύχος 3. [**]

ἀετωνυχολαία ἡ, Κέρκ. ἀετωνυχολαία Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετωνύχι καὶ ἐλαία.

Ἐλαία ἡ μακροκάρπος, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς καλεῖται ἀετωνύχι, ὁ ἰδ. (σημ. 3). [**]

ἀετώνυχος ὁ, Χίος ἀτώνυχας Κρήτ. ἀετώνυχας Κρήτ. ἀτώνυκον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀετωνύχον. Πβ. Ἡσυχ. «ἀετόνυχες» βοτάνη.

1) Τὸ φυτὸν γναφάλιον τὸ ἄγριον (gnaphalium sylvaticum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), τὸ ἀρχ. λεοντοπόδιον (Διοσκ. 4.129), βότανον κατὰ τῆς τριχοπτώσεως Χίος. 2) Ἀετωνύχι 2, ὁ ἰδ., Κύπρ. 3) Ὁ καρπὸς ἐλαίας τῆς μακροκάρπου Κρήτ. Συνών. ἀετωνύχι 3. [**]

ἀετώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετός.

Πετῶ: Φρ. πολλὰ δὲν ἀετώνει (δὲν πετᾷ, δὲν φαίνεται).

ἄζα ἡ, Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Οἶν.) Σκῦρ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄζα = θερμότης, ἀκαθαρσία, εὐρώς. Ἰδ. καὶ μεσν. παρ' Ἡσυχ. «ἄζα» ἄσβολος, κόνις, παλαιότης, κόπρος ἐν ἀγγείῳ ὑπομείνασα καὶ Σχολ. Θεοκρ. Εἰδύλλ. 5,109 «ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδὴν τι καταλειφθῇ ξηρανθὲν ἐξάλλεται» ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 1,386 καὶ 2,459.

1) Αἰθάλη, ἄσβολος Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) Σκῦρ.: Ὁ τζάκης μας εἶναι γεμάτος ἄζες Κάρυστ. Βάλε ἄζα 'ς τὸ σπυρί σου νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα (χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον αἰμοστατικόν) Κύμ.: Εἶναι σὰν ἄζα πικρὸ (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὴν γεῦσιν λίαν ἀλμυρὰν ἢ πικράν) αὐτόθ. Συνών. καπνιά. β) Ἡ ἄλμη, τὴν ὁποίαν ρίπτουν ἐντὸς τοῦ τυροῦ Εὐβ. (Κάρυστ.) 2) Ἐναυσμα παρασκευαζόμενον ἐξ ὑφάσματος δι' ἡμιτελοῦς πυρακτώσεως ἢ ἐκ νάρθηκος ἡμισβέστου Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κύπρ.: Φρ. Εἶνι ἄζα ἢ ἐγινι ἄζα (μεταφ. ἐπὶ ὑφάσματος παλαιοῦ ἢ κακῆς ποιότητος, τὸ ὁποῖον φθείρεται εὐκόλως) Αἰν.

3) Λεπτοτάτη κόνις ἀνθράκων καὶ ἀχύρων, ἄχνη, κομιορτὸς Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν. Οἶν.): Μ' ἐπνιξεν ἡ ἄζα Λακων. Σηκώθηκε ἄζα αὐτόθ. β) Ἀχυρώδης καὶ λεπτή ὕλη ἐξερχομένη ἐκ τοῦ στελέχους τοῦ καρποῦ τοῦ ἀραβοσίτου Πελοπν. (Οἶν.) γ) Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τοῦ γεννήματος ἐν τῷ ἄλωνίῳ, κόνδυλα, λιθάρια κττ. Πελοπν. (Μάν.)

Πβ. ἀζαγιά.

ἀζάβωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ζαβωτός < ζαβώνω.

Ὁ μὴ ζαβωθείς, καμυλωθείς.

